

STYLISTIC ASPECTS IN PSEUDO-KINEGETICOS

Elena Lavinia DIACONESCU*

Abstract: *This study is focused on the research of the stylistic aspects that can be identified in Pseudo-Kinegeticos. The author uses mostly epithets, enumerations and inversions in order to create his phrases. The text has a special rhythm which makes Odobescu's work look like a poem without verses.*

Keywords: *figures of speech, masterpiece, equability.*

The essay *Pseudo-kinegeticos* can be difficult to understand for readers who are not familiar with the frequent changes of setting. Only those who want to know more or understand the connection between insignificant facts can finish this book without feeling bored. This masterpiece must be read in silence, having the mind eyes activated in order to see the beauties of the imaginary trip and the author's scientific efforts. The world in *Pseudo-kinegeticos* is full of beautiful and harmonious sounds which can reveal the real Odobescian style once they are identified.

The way the author separates his work in 12 chapters represents an essential aspect from a stylistic point of view; each chapter has no title, but a familiar, funny and brief description of the content: eg.: „I. Să mă încurc oare și eu în calea vânătorilor? – Cartea ta și Precuvântarea mea. – *Utile dulci* sau Sosii și d-l Socec. – Ce zice Nimrod despre podagra mea. – Arcadia pe câmpul Bărăganului. – De la moș Doru, drept în pustii. – La conac! – Vai de bietul Gogoli, ce era să pață!” (Odobescu, A., 1955: 123).

At first sight, the chapters and their content seem not to have any connections, but the way the author succeeds in getting them together, makes this masterpiece be so different from any other work in the Romanian literature. *Difficiles nugae* (difficult things) is the expression chosen by the author in order to indicate the main theme of the whole text.

Odobescu creates this link between ideas through some “tricks”: he addresses himself in a familiar way, he keeps a serious speech which he combines with jokes and sarcasm, he uses folk expressions and Romanian proverbs; he mixes the archaisms with the neologisms; he does his own translations from Latin, Greek, French, German and English, but he also keeps the original fragments in his work.

The expressivity of the text is given by the existence of the figures of speech:

epithets:

The most frequent epithet is the word *dulce* which Odobescu used all his literary career: *dulci și duioase visări* (128); *dulci mulțumiri* (131); *dulcele cuib* (140); *dulcea limbă* (140); *dulcelor dezmierdări* (144); *cugetărilor dulci și duioase* (149); *dulce răpire* (164); *dulcea viață* (208).

If we classify the epithets according to their physical and moral aspect, we can identify: physical epithets: *susur noptatic* (130); *sunete ușoare și nedeslușite* (130); *slabă suspinare* (130); *brâne șerpuiinde* (130); *scânteile strălucitoare* (131); *vâlvoare roșiatică*

---

* University of Pitesti, Romania, lavi_di@yahoo.com

(131); *bânda turturică* (140); *vorbe blânde* (146); *undele limpezi* (141); *simțiminte adânci* (154); *aburoasele sărutări* (164); *miresmele răcoroase* (206); *zgomotoaselor amăgiri* (208), etc; moral epithets: *farmecul tainic* (130); *suflete duioase* (130); *drăgăstos necaz* (131); *amoroase porumbițe* (140); *farmec amoroș* (141); *rouă întăritoare* (149); *piscuri furtunoase* (151); *amăgitoarea pradă* (167); *zadarnice doruri* (172); *vuiet armonios* (175); *vibrațiunile melancolice* (176); *abureala pătrunzătoare* (206); *învietoarele plăceri* (208); *nori posomorâți* (214), etc.

enumerations:

- of adjectives: *desfățare vânătorească mai deplină, mai nețârmurită, mai senină și mai legănată* (128); *căței cari aveau cap mai mare, bot mai larg, nări mai deschise, urechi mai subțiri și mai bine croite, piept mai lat, picioare mai lungi, coadă mai groasă la rădăcină și mai subțire la vârf* (145); *cugetările cele mai nobile, cele mai puternice, cele mai grațioase* (150) etc.;

- of nouns: „*cetele nesocotite de arcași și de lănceri, cârdurile nenumărate de zburătoare, turmele nesfârșite de animale*” (165); *le-a istorisit multe și mărunte despre literatura, muzica, instrucțiunea și politica României, dupe ce le-a vorbit pre larg despre dascălul Lazăr, despre Alexandru Voda Ghica, despre mitropolitul Dosoftei, despre Tudor Vladimirescu, despre meșterul Manole, despre Ianache Văcărescu și despre alții mulți câți în Christos s-au botezat pe pământul românesc* (181); *pe sub dânsul se rânduiau, ca trepte ale unei scări de uriași, plaiul Răboiului, munții Neharnița, ambele Muse, Macieșul, Brezeul, Piatra Penei, Carâmbul și multe altele mai așezate* (221), etc.

The enumerations represent a feature of the Odobescian style, which are needed in the construction of his equilibrated phrase. In order to do so, the writer uses more adjectives and nouns.

inversions:

înălților munți (151); *dalbei regine* (151); *măiestrită eleganță* (153); *nobilului animal* (153); *misterios efect* (154); *pietoasa mirare* (154); *simpla și reala natură* (154); *legendara vânătoare* (155); *însuflețitelor sculpturi* (159); *împărătescul simulacru* (159); *voiosul și semețul cântic* (165); *fieroasă mândrie* (190); etc. Odobescu likes inversions, most of them being also epithets; in this way the sentences become more poetic, some words are better emphasized; one can observe how the author chooses his words and phrases carefully.

The comparisons and personifications are used more when the writer presents the bisocean's fairytale. In the other chapters of *Pseudo-kinegeticos* the comparison and personification appear in descriptive sequences of landscapes: *razele sclipesc ca aurul* (141); *cerul se încinge* (131).

Some readers see from the beginning that Odobescu's phrase is melodious. This thing happens because there are other elements which „catch” the reader's eye: the way the words, the expressions, the events, the descriptions are written. The sonority of the words, the right number of words in a sentence and the harmonious way of putting the sentences in a phrase create the artistic effect over the reader.

The following examples are going to demonstrate the above statement. The fragments chosen from the text are arranged as verses in a poem:

The bisocean's response to the German who fell off the horse can be written this way: *Lasă, domnule; / nu e nimica, / că ai căzut pe spate / și te-ai răzimat în coate. / Rău era dacă cădeai pe brânci, / că puteai nasul să ți-l frângi.* (231).

The rhyme between the words *brânci* – *frângi* is obtained by putting the verb at the end of the sentence. The cadence is also given by the two verbs *cădeai* and *puteai*.

The reader's senses are awakened by dynamic descriptions which contain sudden changes of images, sounds and situations. All the words have a certain place in determining the rhythm and the sonority. In order to prove this idea, we took the words in the text and separated them in independent verses:

I.a. *Și-n adevăr,*

*să sedem strâmb
și să judicăm drept:*

oare

b. *ce desfătare vânătorească
mai deplină,
mai neșarmurită,
mai senină
și mai legănată în dulci și duioase visări,*

c. *poate fi pe lume decât aceea
care o gustă cineva
când,
prin pustiile Bărăganului,
căruța
în care stă culcat
abia înaintează pe căi fără de urme?*

II. *Dinainte-i e spațiul nemărginit;*

*dar valurile de iarbă,
când înviate de o spornică verdeață,
când ofilite sub pârlitura soarelui,
nu-i însuflă îngrijirea nestatornicului ocean.*

III. *În depărtare,*

*pe linia netedă a orizontului,
se profilează,
ca moșoroaie de cârțițe uriașe,
mobilele,
a căror urzeală e taina trecutului
și podoaba pustietății.* (128-129)

The words *în adevăr* prepare a rhetorical question and they are doubled by the presence of the adverb *oare*. The author uses some comparative degree adjectives which change the accent on the penult syllable: *mai deplină*, *mai neșarmurită*, *mai senină*, *mai legănată*. It is created a balance between the central point of the argumentation *desfătare vânătorească* and the visual images that contribute to the delineation of the background in which the hunt is going to evolve. The scene contains words from the lexical field of nature, words that have a close or medium vowel, or even an open one: *pustiile*

Bărăganului; valurile înviate – valurile ofilite; spornică verdeață; pârlitura soarelui; nestatornicului ocean; cârtițe uriașe; taina trecutului; podoaba pustietății.

The nouns and the adjectives sustain the energy of the fragment. Regarding the verb, the following observations can be made: the word *profilează* is the only neologism, while the others belong to the main field of words; *gustă* is used in a metaphoric way.

The adverb *când* confers movement and balance to the main sentence:

“când,
prin pustiile Bărăganului,
căruța
în care stă culcat
abia înaintează pe căi fără de urme.”

An attributive clause is inserted between the subject *căruța* and the predicate *înaintează*, with the purpose to make the language more melodious.

The symbol of the infinite is present here due to the adjective *nemărginit* but also due to the noun *ocean*; these two words suggest at an emotional level the author’s love for his childhood places, which remain the same even if the time has passed. In order to emphasize the absence of bounds, Odobescu inserts in the text along with the word *ocean* its antonym *pustiile* (meaning *desert*). The aridity of the field is associated with the delusive presence of the water, because in a metaphoric way Odobescu creates the connection between spring and summer, as he does with the following verses: *când înviate de o spornică verdeață, /când ofilite sub pârlitura soarelui*. The appreciative epithets contribute to the creation of a dynamic and spatial scene and the adverb *când* introduces the contrast between ideas. The antinomy between epithets is obtained by using the prepositions *de* and *sub*. The first preposition introduces an object expressed by a noun which is preceded by the evocative *spornice*, and *sub* emphasizes the physical feature of an abstract concept: *pârlitura soarelui*.

The next phrase starts with a short: *În depărtare* which announces the change of perspective and which is followed by the words *pe linia netedă a orizontului*; these words are written in front of the verb *se profilează* which accentuates the idea of expanding the space. The comparative expression *ca moșoroaie de cârtițe uriașe* is also written in front of the noun *mobilele*, which is also the grammatical subject of the phrase. In order to establish the balance of the construction Odobescu uses an attributive clause made of abstract nouns: *a căror urzeală e taina trecutului și podoaba pustietății*. The author chooses carefully these metaphors that generate aesthetic emotions and they are written at the end of the phrase in order to emphasize the idea of immortal landscape.

At first sight, the analyzed fragment could be considered a digression which is so familiar to the author, but once the text is split into verses like a poem, it suddenly reveals a special rhythmicity. The table below contains the number of syllables from each group of words that form a verse:

			III.	
a.	b.	c.		
	10 syllables			
4 syllables	+ 4 syllables	6 + 5 syllables	4 + 7 syllables	5 syllables
4 syllables	6 syllables	8 syllables	8 syllables	13 syllables

6 syllables	4 syllables	1 syllables	13 syllables	5 syllables
2 syllables	6 + 8 syllables	10 syllables	4 + 4 + 8 syllables	13 syllables
		3 syllables		4 syllables
		6 syllables		
		7 + 7 syllables		

Even if Odobescu's writing seems spontaneous in *Pseudo-kinegeticos*, the above example proves the opposite: the author searches intentionally for the most suitable words in order to make his text more melodious. The experience of translating texts written by the ancient classics helped him improving his style of writing.

From a stylistic point of view *Pseudo-Kinegeticos* is "a poesy that only misses the rhyme in order to be a real poem. The linguistic means and the stylistic techniques indicate that Odobescu's style has a mature originality and that the literary language (in a critical moment) grew from the folk language and got improved in front of all the languages of the ancient civilizations as Al. Odobescu proved in *Pseudo-Kinegeticos*". (Ionescu, Florica, 1958: p. 262-263).

Bibliography

- Galdi, Ladislau, *Introducere în stilistica literară a limbii române*, Editura Minerva, București, 1976;
Ionescu, Florica, „Limba și stilul lui Al. Odobescu în *Pseudo-kinegeticos*” în *De la Varlaam la Sadoveanu*, Editura de Stat și pentru Literatură, București, 1958;
Mancaș, Mihaela, *Limba artistic românească în secolul al XIX-lea*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983;
Odobescu, Alexandru, *Opere*, vol II, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955;
Vianu, Tudor, *Studii de stilistică*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968